

Pašinka.

Tato osada stojí asi tři čtvrti hodiny cesty od Kolína k jihu rozkládajíc se malebně při údolí potoka Chotouchovského (243 m) Nade vsí rozkládá se velký a výstavný dvůr a osmahlá věž bývalé tvrze v něm s vedlejším stavením vyhlíží z daleka jako kostel nějaký. Kolem osady najdeme několik zajímavých pohledů krajinářských, jako jsou okolí pašineckého mlýna, „Hradčana“ a „Varhánky“.

Pašinka čítá (1890) 60 domů se 474 obyvateli Čechy. (144 na 1 km²). Muž jest 231, ženy 243; svobod. 138 m. 125 ž., ženat. a vdan. 91 m. 92 ž., ovdov. 2 m. 26 ž.; katol. 474; čísti a psátí znal 161 m. 145 ž., jen čísti 8 m. 14 ž., neznal. 62—36 m., 84—33 ž.; v stáří do 16 let 93 m. 92 ž., produk. 125 m. 126 ž., přes 60 let 13 m. 25 ž.

Dle zaměstnání jsou: Hostinští 2, kupec 1, kovář 1, obuvník 1, krejčí 1, te-saří 4, ostatní lid dělný.

Kat. re. zabírá 3.28 km². Rolí 282 ha, 77 m², luk 5 ha, 26 a 26 m², zahrad 8 ha, 40 a, pastev 21 ha, 33 a, 92 m², lesů 88 a, 73 m², zastav. 3 ha, 52 a, 16 m², skal a písč. 5 a, 15 m², cest atd. 6 ha, 88 a, 50 m². Obci náleží 4 ha, 71 a, 24 m², velkostátku 210 ha, 42 a, jednotlivcům ostatek.

Půda pozemků jest velmi hluboká štěpná červinka.

R. 1897 napočítlo se: 16 koní, 2 osli, 158 kusů hovězího dobytka, 180 ovec, 32 kozy, 60 vepřů.

Pašinka jest místní a katastrální obec, přifařena a přiškolená jest k Radboři. Stanice železniční jest v Radboři a v Kolíně, poštovní a telegrafní v Kolíně.

R. 1898 platilo se daní 4733 K 40 h, obecních přírůžek 32⁰/₀.

V Pašince jest all. velkostatek dra. V. Radimského.

Sídlí tu sbor dobrovolných hasičův.

Názvy tratí:

Role: Na ovčáče, Na sedmerce, Na zadních honech, Na puntě, U vrbiček, Nad rybníky, U lomů, U homole, U sv. Trojice, V Antošově dolíku, Ve varhánkách, V dubovině, Za zahradami, Pod Josefkou, Nad stráněmi, Na lesní záčatek, Nad kapličkou.

Luka: Dlouhá louka, Prostřední louka, U vodárny, Na palouku, U lesíka, Na podmokách.

Paměti.

Pašinka původně nazývala se jménem Pašiněves; v 17. století ozývá se zde již jméno Pašin aneb Pašinka, jež posléze zobecnělo. Odvozeno jest od osobního jména Pašin. Poprvé se ozývá jméno její Petrem z Pašiněvsi r. 1319, potom r. 1364, kdež Ondřej farář Kbelský svůj lán u Pašiněvsi směnil za lán panoše Zdeňka ze Kbele. (PDZ. I. 41, LE I. 45.) Té doby shledáváme v Pašiněvsi dva statky vladycké, a sice jeden zvaný dolejší, při němž byla tvrz s věží, druhý zvaný hořejší; obsahoval pouze poplužní dvůr položený nad údolím potoka proti dvoru Hranickému. Neznámo, který ze statků držel r. 1318 vladyka Václav z Pašiněvsi, pečující o českého střídníka při faře v Ratboři (SA. II. 69.). Na hořejším statku držel se rod vladyk z Pašiněvsi. V letech 1374—1397 jmenují se bratří Buzek a Zbraslav z Pašiněvsi, z rodu vladyk Lipanských, z nichž onen byl farářem v Býchorách. (H. XII. 276.) R. 1400 uvádějí se Jan a Václav, synové Maršíka z Pašiněvsi, pak Pešín Václav a Zbraslav z Pašiněvsi s Mikulášem z Lipan hromadnými držiteli hořejšího statku v Pašiněvsi, jež tehdaž pronajali čtyřem měšťanům Kolínským na tři léta, tak aby vycházel nájem na první rok v 13 kopách, na druhý a třetí rok po 15 kopách. (Dsky pr. Kol. II.) V letech 1454—1462 byl o ten statek spor mezi Benešem z Pašiněvsi a Alšem z Šendražic. (AČ. II. 343, PDZ. II. 319.) Za pozdějších časů dodělali se vladykové z Pašiněvsi lepší zámožnosti, neboť v 16. století drželi Studenečtí z Pašiněvsi statky v Časlavsku, Zachařové z Pašiněvsi zemské statky v Hradecku.

Dolejší statek obsahoval nynější dvůr poplužní s tvrzí a přilehlou vsí. Tato ves pak náležela do šosu Kolínského; neboť obyvatelé její příslušeli k pravomocnosti městského soudu v Kolíně, začež povinni byli platiti do městského důchodu šosovní platy výroční (lozuňky). R. 1384 prodal tento dolejší statek vladyka Václav Vundervein Kolínskému měšťanu a sladovníku Václavu Hammerovi a usadil se na Konárovicích, posléze na Radimi. Hammer zemřel r. 1398, a zbyl po něm syn Nyklas Hammer z Pašiněvsi. (Dsky práva Kol. II.) Týž usadil se v Kutné Hoře, r. 1414 prodal dědictví své v Pašiněvsi, tvrz, dvůr poplužní, dvory kmetci s mlýnem, krčmou a podsedky za 600 kop č. vladykovi Janu ze Smržova a Bezna. (PDZ. II. 167.) Za následujících běhů a bouří husitské války zanikla ves Pašiněves úplně, a pozemků selských zmocnili se držitelé tvrze a dvora v Pašiněvsi. R. 1440 byl v držbě toho statku vladyka Jan z Mírovic, zvaný Široký, jež onoho roku měl účast na sněmu Časlavském. (AČ.) Týž Jan Široký z Mírovic měl r. 1451

spor s městem Kolínem, které na něm vymáhalo placení lozunků (za každý rok 1 kopu 15 grošů č.) z Pašiněvsi, kdežto on takové povinnosti odpíral, nemaje v pusté vsi žádných lidí svých, za které by platiti měl. Leč kněz Bedřich ze Strážnice, té doby pán na Kolíně, tu při zanesl až k sněmu zemskému, a podobá se, že tu Kolínští v právu zůstali, ježto Jan Široký, ač jeho ves byla pustá, přece všech pozemků selských se ujal a při svém dvoře poplužním jich užíval. R. 1460 náležel dolejší statek v Pašiněvsi oběma synům Janovým, Zikmundu a Oldřichovi Širokým z Mírovic, a ti obnovili spálený mlýn při potoce pod tvrzí, a to prací Martina mlynáře (AKI. IV. 18.); mezi léty 1462—64 přikoupili též hořejší statek v Pašiněvsi, jak na jevo vychází. Oba bratři oblibili si službu válečnou, jakož již r. 1449 za živobyetí otcova sloužili ve vojstě Jiříka z Poděbrad proti knížatům Saským. (AČ. V. 274.)

Z této doby asi pochází zbytek bývalé trvze, jež neměla příkopů, za to však stavením dvorským a hradbami zavřena byla. Věž jest hranol z lámaného kamene o čtvercové základně. V přízemí spatřuje se branka od východní strany ozdobně vytesaná, se žlábků a pruty se křížujícími, již se vchází do tmavéklenuté komory, jen střílnovitými okny osvětlené. Do prvního poschodí, v němž novověká okna prolomena, jest vchod z vedlejšího stavení. Ve druhém i ve třetím poschodí jsou starodávná okna, v širokých, střechovitě zakončených a s obou stran kamennými sedadly opatřených výklencích; některá z nich jsou sloupy na dvě rozdělena, (MS. 80, H. XII. 278.) R. 1464 prodali obojí statek v Pašiněvsi, a sice dvory poplužní a kmetci (ovšem pusté) s podsedky, mlýnem, krčmou a všemi pozemky za 800 kop č. Janu z Trojanovic, vladykovi moravskému, jenž byl v Kutné Hoře osadilý jako bohatý měšťan. (PDZ. II. 331.) Týž nazývá se odtud Pašiněvským aneb Pašinkou z Trojanovic, potom nabyl i sousedního statku Kabele a držel též zápisný statek Veletov. Posléze jest o něm řeč r. 1491, kdež se synem Petrem prodal statek Kbel Bartoši z Práchnan. (DP. I. 340.) Jmenovaný Petr Pašinka z Trojanovic počátkem 16. století vzdal se Pašiněvsi prodejem, a pak žil co měšťan r. 1512 v Kolíně, potom v Hoře, kdež r. 1527 zemřel a pochován byl v klášteře Sedleckém. Na Pašiněvsi seděl r. 1510 vladyka Bohuslav z Dobřenic, za něhož navždy přestal šosovní plat z Pašiněvsi do Kolína (Pam. kn. Kol. f. 21.), po něm bratři Mareš a Adam, kteří kolem r. 1520 dědinu Kuklu v Pašiněvsi prodali Vavřinci Fojtovi v Zibohlavech. Mareš (H. XII. 276, DZ. 1 H. 21.) seděl tu ještě r. 1521, ale v l. 1527—28 patřila Pašiněves Adamovi z Říčana, okolo r. 1530 Vilémovi Baršovi z Kamenice, který na tom statku pojistil své manželce Lidmile z Veltrub věno 500 kop gr. Potom (asi r. 1532) držel zboží nepokojný Václav Popel z Vesce, ale prodav je roku 1544 Václavu Pařízkovi z Pařízku, po dvou letech zase je koupil. (H. XII. 277.) Týž

pan Popel r. 1547 smluvil se s vladykou Janem Kasalickým z Kaštic, sousedem v Kolíně, a postoupil mu dvou dvorů poplužních v Pašiněvsi, dvou mlýnů, krčmy, odkudž vycházelo 3¹/₂ groše užitku z každého sudu piva, k tomu všech dědin orných, luk se štěpnicí, šafránicí a hajkem na vrchu; za to mu dal Kasalický své velké hospodářství v Kolíně a 750 kop gr. hotových peněz. (Kniha smluv V. Kolín.)

Brzy po tom čase (r. 1549) Jan Popel z Vesce, divoký syn Václavův, provedl na Pašiněvsi pěkný kus zemanské zvůle. Příjev ke krčmě, ve které Jakub Čapek krčmářem byl, a tu se napiv výtržnosti dvoje způsobil. Včil krčmáři pivo mezi oči a hned k ručnici se chutnaje byl by jej zastřelil, kdyby Jakub nebyl rychle ustoupil. Bezpochyby potom z krčmy vyhozen byl; tu však tam hledal cestu jinak. Lezl přes zeď, až se dostal k síni a tu vyrazil dvěře u komory, v níž Anna krčmářka s dítkami odpočívala. Dobyv zbraně své ubohou ženu stloukl, šrám na tváři jí učinil a sekaje do šatů ložních (přikrývek) bezmála dítěte jednoho že nezavraždil. Ačkoliv jej Anna s velikým zděšením pro Boha prosila, „aby se upokojil, na P. Boha, řád a právo pamatoval“, přece toho jest neučinil, ale vůli svou v rozsekání postele a bití provedl. Kdyby nebyl náhodou pán krčmářův zemřel, byl by měl pan Jan Popel nemalé potáčky u soudu komorního. (H. XII. 142.)

V rodině Kasalických zůstávala Pašiněves téměř 100 let. Jan Kasalický umřel as r. 1560 a zůstavil vdovu Žofii z Tulechova, čtyři syny a dceru Annu. Nejstarší z synů Václav vzav podíl 900 kop č., usadil se v Zibohlavech; bratři jeho Jindřich, Zikmund a Jiřík drželi pak Pašiněves na spolek, až v moru r. 1582 všichni zemřeli a pochováni byli ve blízkém kostele Kbelském. (DP. II. 10.) Po Jindřichovi zůstala vdova Kateřina Měcholupská z Kolína a dcera Lidmila; po Jiřkově zůstala vdova Eva z Jelčan a dítky Žofie a Jan. Ona paní Eva pak vdala se za Jaroslava Hlaváče z Vojenic a na Lhotce (u Kouřimě), kterýž spravoval sirotčí statek Pašiněves jako poručník. R. 1593 stalo se rozdělení statku mezi obojí sirotky. Lidmila Kasalická z Kaštic, jež tehda se vdávala za Jana Hrádeckého z Bukovna, dostala hořejší statek v Pašiněvsi s obnoveným dvorem poplužním, mlýn, jenž vynášel 20 kop nájmu, s chalupou, hajkem a mnohými pozemky. Dolejší statek s dvorem, tvrzí a krčmou dostal se Janu a Žofii Kasalickým z Kaštic. Tento Jan Kasalický zemřel nezletilý v moru r. 1599, a tak ten statek dolejší na cele připadl jeho sestře Žofii, a ta vdavši se r. 1600 za Jana Zikmunda Mírka z Solopisk na Synči, ujala se správy svého dědictví.

Paní Lidmila Hrádecká držela svůj „nový dvůr v Pašiněvsi“, také jinak „Nová Pašinka“ zvaný, do r. 1613, kdež jej za 2800 kop č. prodala Janu Taláckovi z Ještětic. (DZ 190 A 25.) Leč i pan Talacko zemřel již 15. ledna 1619 a zůstavil vdovu

Buňka, Matouš Nechanský, Jan Drnek, Matěj Vokatý a Jan Vozáb. držíce 7—9 korců rolí, pak Jan Buňka, krčmář panský (14 korců rolí) a Daniel Paleček, mlynář. Ve vsi bylo 12 koní, 18 krav, 12 jalovat a 6 sviní. (AZ. Časl. 73.)

Hrabě Věžník, nabyv r. 1712 také statku Ratboře, připojil k němu statek Pašinku, a v tom spojení zůstávaly oba statky pod jednou vrchností. Teprve Teresie Cecingarova z Birnic r. 1885 Pašinecký statek od Ratboře oddělila a s 214 hektary (1113 měř) pozemků za 257.700 zl. prodala JUDru. Václavu Radimskému, měšťanu a majiteli mlýna v Kolíně, a jeho bratru Janovi Radimskému, c. k. rytmistru m. sl.

Jakož bylo na Pašince r. 1718 jen 16 obytných stavení. v pozdějších dobách ves rozšířila se stavěním domků dělnických. R. 1786 bylo zde již 49 čísel domů, r. 1843 pak 58 čísel a 384 duší, r. 1880 již 404 obyvatelé.

Pečky Červené.

Od Kolína s pět čtvrtí hodin cesty k jihu vzdáleno jest městečko Pečky (300 m). Položeno jest utěšeně v dolině skrovného potoka mezi hustými sady ovocnými. Nacházíme tam zámek ze 17. století s velikou zahradou a znamenitým parkem, pivovar, fil. kostel Narození P. Marie a školu o 5 třídách. Pěkný rozhled po kraji poskytuje vycházka na blízká „Vrcha“.

K Č. Pečkám popisuje se samota Pazderna, Pila, Katovna a dvůr Amalie.

Politickou obec tvoří s Pečkami osady Dobešovice a Bojiště.

Č. Pečky čítají (1890) 124 domy se 945 obyvateli Čechy, s Bojištěm i Dobešovicemi 165 d. se 1190 ob. (177 na 1 km²).

Muži jsou (v celé pol. obci) 552, žen 638; svobod. 325, 339 ž., ženat. a vdan. 212 m., 218 ž., ovdov. 15 m., 81 ž.; katol. 148, evang. heř. 35, israel. 7, čisti a psáti znalo 425 m., 492 ž., jen čisti 2 m., 11 ž., neznalo 125—91 m., 135 až 92 ž.; v stáří do 16 let 236 m., 239 ž., produk. 316 m., 399 ž., přes 60 let, 41 m., 64 ž.

Dle zaměstnání jsou: Hostinští 6, kupci 6, kováři 2, koláři 2, krejčí 6, obuvníci 6, řezníci 2, pekaři 2, strojníci 2, truhláři 3, úředníci 6, rolníci 28, ostatní domkáři a lid dělný.

Kat. rozloha zabírá 672 km². Roli 571 ha, 71 a, 40 m², luk 13 ha, 63 a, 41 m², zahrad 28 ha, 70 a, 3 m², pastev 21 ha, 52 a, 98 m², lesů 4 ha, 30 a, 32 m², zastav. 8 ha, 14 a, 76 m², skal a písč. 9 a, 88 m², cest atd. 21 ha, 20 a, 99 m². Obci náleží 39 ha, 14 a, 15 m², velkostatku 278 ha, 33 a, 80 m², záduší 2 ha, 27 a, 92 m², faře 8 ha, 70 a, 36 m², škole 3 a, jednotlivcům ostatek.

Půda pozemků jest řepná a dobrá pšeničrá.

R. 1897 napočteno se: 50 koní, 480 kusů hov. dobytka, 56 koz, 86 vepřů, 106 úlův.

Pečky jsou školní, místní a katastrální obci, přifařeny jsou k Nebovidům. — Stanice železniční (Kolin-Čerčany) a poštovní jest v místě, stanice telegrafní v Kolině.

R. 1898 platilo se daní 9161 K 89 h. obecních přírůžek 30‰.

V Pečkách jest pivovar a továrna na zboží chamotové Jos. sv. p. Hrubého z Jelení.

Sídlí tu: Hospodářský spolek, Svornost, Počestný cech starých mládenců, Živnostenský spolek, Sbor dobr. hasičů, Spof. a zál. spolek a stanice četnická.

Názvy tratí: Role: Za humny, U dvora, Na trubách, V háji, U dubinky, Obrádka, Domecké, U průhonu, Velká vrcha, Malá vrcha, Pod vrchy, Vlčí hora, U nové zahrady, Na širokém, Na rozlámaném, U habru, Pazderna, Za kovárnou, Triangl, Pod hrází, U Dolan, Na jezeře, Na Myškovským, Za ovčínem, Na příčce, U remizu, Velký kus, Pode dvorem, Lomy a Kůlny.

Luka: Dobešovka, Ohrada.

Lomy: U Kůlny.

Paměti.

Z nálezů starožitností málo co u Peček zachováno a poznamenáno. Hojně střepin z nádob, kostí a pod. nalezeny při orání parním pluhem u dvora Potřeby.

V starých pramenech potkáváme se s osadou Pečekou, jež do r. 1755 byla pouhou vsí, pode jménem Peczsch, Peczk, Peczka. Jméno své zajisté odvozuje od osobního jména Peček. Od 16. století vůbec se jim říkalo Hrabáňovy Pečky, od 18. století však Červené Pečky. K r. 1225 jmenuje se Jan z Peček, který v družině krále Přemysla Otakara I. dlel v Hradci Králové a nelze udati, byl-li v těchto Pečkách. (RD. I. 323.) Určité zprávy o Pečkách máme ze XIV. století. R. 1333 uvádějí se bratři Václav z Bohouňovic a Zdislav z Peček a r. 1359 Jarohněv z Peček, snad jejich potomek. (H. XII. 279.) Vladykové z Bohouňovic měli potom část podací kostelního v Pečkách. Jmenují se v l. 1370—1406 Mareš Sak z Bohouňovic a bratr jeho Pešek. (RDP.)

Jeden větší dvůr kmetcí v Pečkách však nebyl ve správě těch vladyk, ale náležel k právomocnosti Kutňohorské. Poloha jeho byla opodál vsi k Hořanům, pod tamějším dolem stříbrným (neyfaukem), a stával tam do r. 1679. R. 1358 držela ten statek Žofie, vdova Frenclina Kaucenbacha, Horníka, musela však po výroku šepmistrů na tom statku zjisti 80 kop k rukoum Horníka Mikuláše Šrama, a jemu odváděti z toho 8 kop úroku. Týž úrok potom r. 1386 obrácen na fundaci kaplanskou u sv. Jakuba v Hoře. (LC.) R. 1644 prodal ten dvůr Štěpán Vodička z Myslkovic obci města Kutné Hory, kteráž pak ten statek postoupila své koleji Jesuitské. Ježto však ten dvůr, zvaný Štěpanovský, nic nenesl, prodali ho Jesuité 16. ledna 1679 za 1200 zl. vrchnosti Pečekké, od níž jest zrušen a grunty jeho rozdány novým osadníkům pod plat. (AZ. Časl. 64.)

Tvrz a dvůr v Pečkách nacházíme v druhé polovici 14. století v držení Horníkův. R. 1370 tu seděl Martin Haumbach, v l. 1375—90 Václav Volek, jinak Ochslin zvaný, r. 1393

pak téhož vdova, Anna Ochslinka. Oba měli obchody s kolínskými sladovníky, dávající jim na úvěr po 100—200 korcích ječmene, čítajíc korec po $3\frac{1}{2}$ —7 groších. (Dsky pr. Kol.) Roku 1404 držel ten statek Pečecký František Roznthaler, 1407 Anežka, vdova Petra Hechta z Lince. (LC.) Nemnoho let potom, as r. 1410 náležel ten statek Hanuši Kaufmannovi z Hory, pak jeho sirotkům Matěji, Barboře a Kateřině, jimž byl poručníkem strýc Jakub Kaufmann. Tehdáž náleželo ke dvoru Pečeckému mimo všechn les 14 lánů rolí, z nichž 6 lánů a 12 jiter bylo spravováno při dvoře, ostatek dán Pečeckým kmetům v nájem, z čehož odváděli za rok 22 kop grošů. (Tomášek Oberhof in Iglau č. 327, č. 266.)

Na celou dobu války husitské nemáme zpráv o Pečkách. Teprv k r. 1458 jmenuje se Jan z Peček, perkmistr v Hoře, jenž prodal plat 20 kop ze vsi Hostovic Janu Hůrkovi. (PDZ. II. 290.) Týž snad připomíná se ještě r. 1461 pod jménem Jana z Ojic. (H. XII. 279.)

V l. 1473—1492 držel tvrz a dvůr v Pečkách vladyka Prokop Mírek ze Solopisk, maje mimo to i jiné statky v kraji Kouřimském, zejména Solopisky, Hoštice i Lošánky. (AKh, DD. 16 f. 275, PDZ. II. 438, 451.) R. 1495 u něho zemřel Rafael, mistr ovčácký z Kolína, a před svou smrtí oznámil u přítomnosti Jaroše, richtáře Pečeckého a Vitka, richtáře Nebovidského, kdo mu co dlužen jest, čehož bylo 46 kop č. U pana Mírka pak zůstávalo pro dobro sirotků ovčákových 15 kop č. a 34 ovec. R. 1498 byl pan Prokop Mírek již mrtev, a statek Pečecký držel syn jeho Beneš Mírek z Solopisk. (Man. Kolín. z l. 1494—1502.) Týž r. 1499 sdělil po svém bratru Hynkovi statek Hoštice u Zásmuk, kdežto bratr jeho Václav seděl na tvrzi a dvoře Hranicích, Jan na Solopiskách a Lošánkách. (PDZ. II. 510.) Po něm se jmenuje r. 1504 Kunata a r. 1516 Bohuslav Dobřenští z Dobřenic a r. 1520 Vít Hanikéř ze Semína. Okolo r. 1530 byly tu dva statky. Ves držela Zuzana Pařízková z Trojanovic a syn její Václav z Pařízku prodal ji r. 1538 Václavu Hrabáňovi z Přerubenic.

Hrabáňové byli původně chudí zemané v kraji Slánském a ves jejich Přerubenic posud jest na západ od Slaného pod Vysokým Džbánem. R. 1464 svědčil v Praze 70letý Hrabáň z Přerubenic o ves Svinařov ve Slánsku. Slávu toho rodu však založil Jan Hrabáň z Přerubenic, jenž v letech 1466—1473 králi Jiřímu z Poděbrad sloužil jako hejtman hradu a města Kolína, r. 1469 ve válce s Uhry jako zkušený hejtman polní. Za to mu král udělil odumřelý statek Ratboř a zapsal mu statek Hlízovský, k čemuž Hrabáň r. 1486 získal i Sedlov a Bořetice. Roku 1498 jmenují se synové Janovi Mikuláš a Jakub Hrabáňové, kteří r. 1500 postoupili Hlízova Řehoři suken kraječí v Hoře. Roku 1524 seděl Jan Hrabáň na Ratboři, a r. 1534 uvádějí se bratři